

فهرست

۷	سُورَةُ يَسَّ
۱۹	سُورَةُ الرَّحْمَنِ
۲۵	سُورَةُ الْوَاقِعَةِ
۳۳	سُورَةُ الْمَلِكِ
۳۸	سُورَةُ الْجُمُعَةِ
۴۱	سُورَةُ الْكَافِرُونَ
۴۲	سُورَةُ الْفُلُقِ
۴۲	سُورَةُ النَّاسِ
۴۳	آيَةُ آمَنِ الرَّسُولِ
۴۴	آيَةُ الْكَرْسِيِّ
۴۶	نَمَازُ لَيْلَةِ الدَّفْنِ
۴۹	نَمَازُ مَيِّتٍ
۵۴	كَيْفِيَّةُ نَمَازِ شَبِّ
۶۳	كَيْفِيَّةُ نَمَازِ غَفِيلِهِ
۶۵	دَعَايُ كَمِيلٍ
۸۵	دَعَايُ نَدْبِهِ
۱۱۰	دَعَايُ تَوْسَلٍ

۱۱۹	دعای سمات.....
۱۳۰	دعای افتتاح
۱۴۶	دعاهای روزهای ماه مبارک رمضان.....
۱۵۷	دعای جوشن کبیر.....
۲۱۱	دعای علقمه
۲۲۴	زیارت امین الله.....
۲۲۸	زیارت عاشورا.....
۲۳۸	زیارت وارث.....
۲۴۷	زیارت آل یاسین
۲۵۲	حدیث کساء
۲۶۲	زیارت جامعه کبیره
۲۸۵	دعای فرج

سُورَةُ يَسَّ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشنده مهربان

يُسَّ ﴿١﴾ وَالْقُرْآنِ الْحَكِيمِ ﴿٢﴾ إِنَّكَ لَمِنَ

یَس (ای سید رسولان و ای کاملترین انسان) (۱) قسم به قرآن حکمت بیان (۲) که تو

الْمُرْسَلِينَ ﴿٣﴾ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٤﴾ تَنْزِيلَ

ای محمد البتّه از پیمبران خدایی (۳) به راه راست فرستاده شدی (۴) از جانب

الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٥﴾ لَتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أُنذِرَ آبَاؤُهُمْ

خدای مقتدر مهربان نازل شده است (۵) تا قومی که پدرانشان به کتب اسمانی پیشین وعظ و

فَهُمْ غَافِلُونَ ﴿٦﴾ لَقَدْ حَقَّ الْقَوْلُ عَلَى أَكْثَرِهِمْ

اندرز شدند تو هم خود آنها را به این قرآن پند دهی و بترسانی که ایشان سخت غافلند (۶) البتّه

فَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٧﴾ إِنَّا جَعَلْنَا فِي آعْنَاقِهِمْ

وعدّه عذاب ما اکثر آنان چون ایمان نمی آورند حتمی و لازم گردید (۷) ما هم بر گردن آنها تا

أَغْلَالًا فَهِيَ إِلَى الْأَذْقَانِ فَهُمْ مُقْمَحُونَ ﴿٨﴾ وَ

زنج زنجیر(های عذاب) نهادیم در حالی که (از چهل و عناد مانند شتر) سر بلند کرده و چشم

جَعَلْنَا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ سَدًّا وَمِنْ خَلْفِهِمْ سَدًّا

بر بسته‌اند (۸) و (راه خیر را) از پیش و بس بر آنها سد کردیم

فَاعْشَيْنَاهُمْ فَهُمْ لَا يُبْصِرُونَ ﴿٩﴾ وَ سَوَاءٌ

و به چشم (هوش)شان هم پرده افکندیم که (هیچ راه حق) نبیند (۹) و تو آنها را

عَلَيْهِمْ ءَأَنْذَرْتَهُمْ أَمْ لَمْ تُنذِرْهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٠﴾

بترسانی یا نترسانی یکسانست (چون دانسته با حق عناد می‌ورزند) هرگز ایمان نمی‌آورند (۱۰)

إِنَّمَا تُنذِرُ مَنِ اتَّبَعَ الذِّكْرَ وَ خَشِيَ الرَّحْمَنَ

تو آنان را بترسانی و اندرز کنی که پیرو آیات قرآن شده و از (قهر) خدای مهربان به

بِالْغَيْبِ فَبَشِّرْهُ بِمَغْفِرَةٍ وَ أَجْرٍ كَرِيمٍ ﴿١١﴾ إِنَّا نَحْنُ

خلوت می‌ترسند اینان را به مغفرت خدا و پاداش با لطف و کرم او بشارت ده (۱۱) ما مردگان

نُحْيِي الْمَوْتَى وَ نَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَ آثَارَهُمْ وَ كُلٌّ

را باز زنده می‌گردانیم کردار گذشته و آثار وجودی آینده شان همه را در نامه اعمال آنها ثبت

شَيْءٍ أَحْصَيْنَاهُ فِي إِمَامٍ مُّبِينٍ ﴿١٢﴾ وَ اضْرِبْ لَهُمْ

خواهیم کرد و در لوح محفوظ خدا آشکار همه را به شماره آورده‌ایم (۱۲) ای رسول برای این

مَثَلًا لِأَصْحَابِ الْقَرْيَةِ إِذْ جَاءَهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿١٣﴾ إِذْ

مردم حال قریه (انطاکیه) را مثل زن که رسولان حق برای هدایت آنها آمدند (۱۳) که

أَرْسَلْنَا إِلَيْهِمُ اثْنَيْنِ فَكَذَّبُوهُمَا فَعَزَّزْنَا بِثَالِثٍ

نخست دو تن از رسولان را فرستادیم چون تکذیب کردند باز رسول سومی برای مدد و نصرت مأمور کردیم

فَقَالُوا إِنَّا إِلَيْكُمْ مُّرْسَلُونَ ﴿١٤﴾ قَالُوا مَا أَنْتُمْ إِلَّا

تا همه گفتند ما به رسالت شما آمده‌ایم (۱۴) اهل قریه به رسولان حق گفتند شما جز اینکه مانند ما

بَشَرٍ مِثْلَنَا وَ مَا أَنْزَلَ الرَّحْمَنُ مِنْ شَيْءٍ إِنْ أَنْتُمْ

مردم بشری هستید مقام دیگری ندارید و هرگز خدای رحمان شما را به رسالت نفرستاده است و جز اینکه

إِلَّا تَكْذِبُونَ ﴿١٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا عَلَّمْنَا إِنْنا إِلَيْكُمْ

شما مردم دروغ‌گویی هستید هیچ در کار نیست (۱۵) رسولان باز گفتند خدا می‌داند که محققاً ما فرستاده

لَمْ نَسْأَلْكُمْ وَ مَا عَلَيْنَا إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿١٦﴾

او به سوی شما هستیم (۱۶) بر ما جز آنکه واضح ابلاغ رسالت کنیم هیچ تکلیفی نیست (۱۶) باز منکران

قَالُوا إِنَّا تَطَيَّرْنَا بِكُمْ لَئِن لَّمْ تَنْتَهُوا لَنَرْجُمَنَّكُمْ

گفتند که ای داعیان رسالت ما وجود شما را به فال بد می‌گیریم اگر از این دعوی دست برندارید البته

وَ لَيَمَسَّنَّكُمْ مِنَّا عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿١٧﴾ قَالُوا طَائِرُكُمْ

سنگسارتان خواهیم کرد و از ما به شما رنج و شکنجه سخت خواهد رسید (۱۷) رسولان گفتند ای مردم

مَعَكُمْ آئِنٌ ذُكِّرْتُمْ بَلْ أَنْتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ ﴿١٨﴾ وَ

نادان آن فال بد که می‌گویید اگر بفهمید و متذکر شوید با خود شماست بلکه شما مردم مسرف هستید (۱۸) و

جَاءَ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ رَجُلٌ يَسْعَى قَالَ يَا قَوْمِ

(در این گفتگوها بودند که) مردی شتابان از دورترین نقاط شهر (انطاکیه، حسیب نام) فرا رسید و

اتَّبِعُوا الْمُرْسَلِينَ ﴿٢٠﴾ اتَّبِعُوا مَنْ لَا يَسْأَلُكُمْ

گفت ای مردم (از من بشنوید و) رسولان خدا را پیروی کنید (۲۰) از آنان که هیچ اجر و مزد

أَجْرًا وَ هُمْ مُّهْتَدُونَ ﴿٢١﴾ وَ مَا لِي لَأَعْبُدَ الَّذِي

رسالتی نمی‌خواهند و شما را (به راه حق) هدایت می‌کنند پیروی کنید (۲۱) و چرا باید من خدای آفریننده

فَطَرَنِي وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٢٢﴾ ءَاتَّخِذْ مِنْ دُونِهِ إِلَهَةً

خود را نپرستم در صورتی که بازگشت شما (و همهٔ خلایق) به سوی اوست (۲۲) آیا من به جای آن خدای

اِنْ يُرِدِنِ الرَّحْمَنُ بَصُرًا لَا تَعْنِي عَنِّي شَفَاعَتُهُمْ

آفرینندهٔ یکتا خدایانی را معبود خود گیرم که اگر او خواهد به من رنج و زبانی رسد هیچ شفاعت

شَيْئًا وَلَا يُنْقِذُونَ ﴿٢٣﴾ اِنِّي اِذَا لَفِيَ ضَلَالٍ مُّبِينٍ

آن خدایان از من دفع زیان نکرده و نجاتم نتواند داد؟ (۲۳) در این صورت پیداست که من بسیار زیانکار

﴿٢٤﴾ اِنِّي اٰمَنْتُ بِرَبِّكُمْ فَاَسْمَعُونَ ﴿٢٥﴾ قِيلَ ادْخُلِ

خواهم بود (۲۴) پس از من ای رسولان بشنوید که به خدای شما ایمان آوردم (۲۵) و به این مرد با ایمان که

الْجَنَّةُ قَالَا يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ ﴿٢٦﴾ بِمَا غَفَرَ

روز قیامت گفته شود بیا داخل بهشت شو گوید ای کاش ملت من هم از این نعمت بزرگ آگاه بودند (۲۶) که

لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ ﴿٢٧﴾ وَمَا أَنْزَلْنَا

خدا چگونه در حق من مغفرت (و رحمت) فرمود و مرا مورد لطف و کرم قرار داد (۲۷) و ما پس

عَلَىٰ قَوْمِهِ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ جُنْدٍ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا

از او بر قومش لشکری از آسمان نفرستادیم هیچ این

كُنَّا مُنْزِلِينَ ﴿٢٨﴾ اِنْ كَانَتْ اِلَّا صَيْحَةً وَّاحِدَةً فَاِذَا

نکرده‌ایم (۲۸) نیست عقوبتشان جز یک صیحهٔ عذاب آسمانی که به ناگاه همه

هُم خَامِدُونَ ﴿٢٩﴾ يَا حَسْرَةً عَلَى الْعِبَادِ مَا

هلاک شوند (۲۹) وای بر حال این بندگان (گمراه لجوج) که هیچ رسولی برای هدایت

يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ اِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِءُونَ ﴿٣٠﴾

آنها نیامد جز آن او را به تمسخر و استهزاء گرفتند (۳۰)

اَلَمْ يَرَوْا كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ اَنَّهُمْ

آیا ندیدند چه بسیار طوایفی را پیش از اینها هلاک کردیم که دیگر ابدًا

اِلَيْهِمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٣١﴾ وَاِنْ كُلُّ لَمَامٍ جَمِيعٌ لَدَيْنَا

به دیار اینان باز نگشتند (۳۱) و هیچ کس (از گذشته و آینده در عالم) نیست جز آن که همه نزد

مُحْضَرُونَ ﴿٣٢﴾ وَاٰيَةٌ لَّهُمْ اَلْاَرْضُ الْمِيْتَةُ ج

ما حاضر می‌شوند (۳۲) و یک برهان (بر اینکه ما مُردگان را زنده می‌کنیم) آن است

اَحْيَيْنَاهَا وَاَخْرَجْنَا مِنْهَا حَبًّا فَمِنْهُ يَأْكُلُونَ ﴿٣٣﴾

که زمین مرده را زنده کرده و از آن دانه‌ای که قوت و روزی خلق شود می‌رویانیم (۳۳)

وَجَعَلْنَا فِيهَا جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَاَعْنَابٍ وَفَجَّرْنَا

و در زمین باغها از نخل خرما و انگور قرار دادیم و در آن چشمه‌های

فِيهَا مِنَ الْعُيُونِ ﴿٣٤﴾ لِيَأْكُلُوا مِنْ ثَمَرِهِ وَاَمَّا

اب جاری کردیم (۳۴) تا مردم از میوهٔ آن باغها تناول کنند و از انواع غذاهایی که به دست خود

عَمِلَتْهُ اَيَّدِيهِمْ اَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٣٥﴾ سُبْحَانَ

عمل می‌آورند نیز تغذیه نمایند آیا نباید شکر آن نعمتها به جای آرند؟ (۳۵) پاک و منزّه

الَّذِي خَلَقَ الْاَزْوَاجَ كُلَّهَا مِمَّا تُنْبِتُ الْاَرْضُ وَاَمِنْ

است خدایی که همهٔ ممکنات عالم را جفت آفرید چه از نباتات (و حیوانات) و چه از نفوس بشر

أَنْفُسِهِمْ وَ مِمَّا لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٦﴾ وَ آيَةٌ لَهُمُ اللَّيْلُ

و دیگر مخلوقات که شما از آنها آگه نیستید (۳۶) و برهان دیگر برای خلق در اثبات قدرت حق

نَسَلَخُ مِنْهُ النَّهَارَ فَإِذَا هُمْ مُظْلِمُونَ ﴿٣٧﴾

وجود شب است که ما چون (برده) روز را از آن برگیریم ناگهان همه چیز را تاریکی فراگیرد (۳۷)

وَ الشَّمْسُ تَجْرِي لِمُسْتَقَرٍّ لَهَا ذَلِكَ تَقْدِيرُ

و نیز خورشید تابان که بر مدار معین خود دایم بی هیچ اختلاف به گردش است برهان دیگر بر

الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ ﴿٣٨﴾ وَالْقَمَرَ قَدَرْنَا مَنَازِلَ حَتَّىٰ

قدرت خدای دانا مقتدر است (۳۸) و نیز گردش ماه را که در منازل معین مقدر کردیم تا مانند

عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٣٩﴾ لَا الشَّمْسُ يَنْبَغِي

شاخه خرما (زرد و لاغر به منزل اول) باز گردید (بر قدرت حق برهان دیگری است) (۳۹) نه (در)

لَهَا أَنْ تَدْرِكَ الْقَمَرَ وَ لَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَ

گردش منظم عالم) خورشید را شاید که به ماه فرا رسد و نه شب به روز سبقت گیرد و هر یک بر

كُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٤٠﴾ وَ آيَةٌ لَهُمْ أَنَا حَمَلْنَا

مدار معینی (در این دریای بی پایان) شناورند (۴۰) و برهان دیگر آن که ما نژاد بشر را در کشتی

ذُرِّيَّتَهُمْ فِي الْفَلَكِ الْمَشْحُونِ ﴿٤١﴾ وَ خَلَقْنَا لَهُمْ

پریار سوار گردانیم (و از دریای پر موج عالم به ساحل سلامت رسانیدیم) (۴۱) و نیز بر آنها چیزی

مِنْ مِثْلِهِ مَا يَرْكَبُونَ ﴿٤٢﴾ وَ إِنَّا نَشَأُ نُغْرِقُهُمْ فَلَا

که بر آن سوار شوند خلق کردیم (۴۲) و اگر بخواهیم همه را به دریا غرق کنیم که ابداً نه

صَرِيحَ لَهُمْ وَ لَا هُمْ يُنْقَذُونَ ﴿٤٣﴾ إِلَّا رَحْمَةً مِنَّا وَ

فربادخواهی و نه راه نجاتی یابند (۴۳) مگر باز لطف و رحمت ما آنها را نجات دهد و تا وقت

مَتَاعًا إِلَىٰ حِينٍ ﴿٤٤﴾ وَ إِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا بَيْنَ

معین بهره زندگی بخشد (۴۴) و چون مردم را گویند در امر گذشته و آینده (دنیا و آخرت)

أَيْدِيكُمْ وَ مَا خَلَفَكُمْ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٥﴾ وَ مَا

خوبش اندیشه کنید (و تقوی پیشه کنید) شاید مورد لطف رحمت خدا گردید (۴۵) بر این

تَأْتِيهِمْ مِنْ آيَةٍ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِمْ إِلَّا كَانُوا عَنْهَا

مردم غافل هیچ از آیات الهی نباید جز آنکه از او (به نادانی)

مُعْرِضِينَ ﴿٤٦﴾ وَ إِذَا قِيلَ لَهُمُ اتَّقُوا مَا رَزَقَكُمْ

اعراض کردند (۴۶) و چون مؤمنان به آنها گفتند که از آنچه خدا روزی شما قرار داده چیزی برای

اللَّهُ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَنْطِعِم مِّنْ لَّوْ

خدا به فقیران انفاق کنید کافران به اهل ایمان جواب دادند آیا ما به کسی که اگر خدا می خواست

يَشَاءُ اللَّهُ أَطَعَمَهُ إِنَّا أَنْتُمْ إِلَّا فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

به او هم مانند ما روزی می داد اطعام و دستگیری کنیم؟ شما که به ما این نصیحت می کنید

﴿٤٧﴾ وَ يَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ

بیاداست که سخت در غلط و گمراهی هستید (۴۷) و کافران گویند پس این وعده (قیامت و بهشت

﴿٤٨﴾ مَا يَنْظُرُونَ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً تَأْخُذُهُمْ وَ هُمْ

و دوزخ) اگر راست می گوئید کی خواهد بود؟ (۴۸) این منکران قیامت انتظار نکشند جز یک صیحه (اسرافیل

يَخِصِّمُونَ ﴿٤٩﴾ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ تَوْصِيَةً وَلَا إِلَىٰ

حق) که همه را فرا گیرد در حالی که با هم به بحث و جدل مشغولند (۴۹) و در آن لحظه مرگ نه توانایی

أَهْلِهِمْ يَرْجِعُونَ ﴿٥٠﴾ وَ نُفِخَ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمُ

سفارشی دارند و نه به اهل بیت خود رجوع توانند کرد (۵۰) و (چون) در صور دمیده شود به

مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ ﴿٥١﴾ قَالُوا يَا

ناگاه همه از قبرها به سوی خدای خود به سرعت می‌شتابند (۵۱) و از (روی حسرت

وَيَلْنَا مَنْ بَعَثْنَا مِنْ مَّرْقَدِنَا هَذَا مَا وَعَدَ

و پیشمانی) گویند ای وای بر ما که ما را از خوابگاه مرگ بر انگیخت؟ این وعده خدای مهربان است

الرَّحْمَنُ وَ صَدَقَ الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٢﴾ إِنْ كَانَتْ إِلَّا

و رسولان (که از این روز سخت خبر دادند) همه راست گفتند (۵۲) و جز یک صیحه

صِيحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ جَمِيعٌ لَدَيْنَا مُحْضَرُونَ

(و یک لحظه پیش) نباشد که ناگاه تمام خلائق محشر به پیشگاه ما حاضر خواهند شد

﴿٥٣﴾ فَالْيَوْمَ لَا تُظَلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا وَ لَا تُجْزَوْنَ إِلَّا

(۵۳) پس در آن روز کمترین ظلمی به هیچ کس نشود و جز آنچه عمل کرده‌اند ابدأ

مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٤﴾ إِنَّ أَصْحَابَ الْجَنَّةِ الْيَوْمَ

جزایی نخواهند یافت (۵۴) اهل بهشت آن روز خوش به وجد

فِي شُغْلٍ فَاكِهِونَ ﴿٥٥﴾ هُمْ وَ أَزْوَاجُهُمْ فِي ظِلَالٍ

و نشاط مشغولند (۵۵) آنان با زنان و اقراشان در سایه (درختان بهشت) بر تختها(ی عزت)

عَلَىٰ الْأَرَآئِكِ مُتَكِّونَ ﴿٥٦﴾ لَهُمْ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَ

تکیه کرده‌اند (۵۶) برای آنها میوه‌های گوناگون و هر چه

لَهُمْ مَا يَدَّعُونَ ﴿٥٧﴾ سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ

بخوهند آماده است (۵۷) بر آنان از خدای مهربان سلام و تحیت رسانند

﴿٥٨﴾ وَامْتَارُوا الْيَوْمَ أَيُّهَا الْمُجْرِمُونَ ﴿٥٩﴾ أَلَمْ أَعْهَدْ

(۵۸) و (به فاسقان خطاب شود) ای بدکاران امروز شما از صف نیکویان جدا شوید (۵۹) خطاب

إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ

آید ای آدم‌زادگان آیا با شما عهد نیستیم که شیطان را نپرستید زیرا روشن است که او دشمن

لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ ﴿٦٠﴾ وَ أَنْ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ

بزرگ شماست (۶۰) و مرا پرستش کنید (امر مرا اطاعت کنید) که این راه مستقیم (سعادت

مُسْتَقِيمٌ ﴿٦١﴾ وَ لَقَدْ أَضَلَّ مِنْكُمْ جِبِلًّا كَثِيرًا

ابدی) است (۶۱) و خلق بسیاری از شما نوع بشر را این دیو به گمراهی کشید آیا هنوز هم عقل

أَفَلَمْ تَكُونُوا تَعْقِلُونَ ﴿٦٢﴾ هَذِهِ جَهَنَّمُ الَّتِي كُنْتُمْ

و فکرت کار نمی‌بندید؟ (تا از مکر و فریبش بپرهیزید) (۶۲) این همان دوزخی است که به شما

تُوعَدُونَ ﴿٦٣﴾ اصْلَوْهَا الْيَوْمَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ

وعده دادند (۶۳) امروز در آتش آن به کیفر کفرتان داخل شوید

﴿٦٤﴾ الْيَوْمَ نَخْتِمُ عَلَىٰ أَفْوَاهِهِمْ وَ تَكَلِّمُنَا أَيْدِيهِمْ

(۶۴) امروز است که بر دهان آن کافران مهر خموشی نهیم و دستهایشان با ما

وَتَشْهَدُ أَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٦٥﴾ وَ لَوْ

سخن گوید و پاهایشان به آنچه کرده‌اند گواهی دهد (۶۵) و اگر ما بخواهیم

نَشَاءُ لَطَمَسْنَا عَلَىٰ أَعْيُنِهِمْ فَاسْتَبَقُوا الصِّرَاطَ

دیده‌هایشان را (به گمراهی) محو و نابینا کنیم تا چون به راه سبقت گیرند کجا (با کوری و

فَأَنِّي يُبْصِرُونَ ﴿٦٦﴾ وَ لَوْ نَشَاءُ لَمَسَخْنَاهُمْ عَلَىٰ

گمراهی) بصیرت یابند؟ (۶۶) و اگر بخواهیم همانجا صورت آنها را مسخ کنیم (تا

مَكَانَتِهِمْ فَمَا اسْتَطَاعُوا مُضِيًّا وَ لَا يَرْجِعُونَ

به شکل سگان و بوزینگان شوند) که نه (از آن صورت) بتوانند گذشت و نه (به صورت اول) بازگشت

﴿٦٧﴾ وَ مَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا

(۶۷) و ما هر کس را عمر دراز دادیم به پیری در خلقتش بکاستیم. آیا (در این کار)

يَعْقِلُونَ ﴿٦٨﴾ وَ مَا عَلَّمْنَاهُ الشِّعْرَ وَ مَا يَنْبَغِي لَهُ

تعقل نمی‌کنید (۶۸) و نه ما او (یعنی محمد(ص)) را شعر آموختیم و نه شاعری شایسته مقام

إِنَّ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ وَ قُرْآنٌ مُّبِينٌ ﴿٦٩﴾ لِيُنذِرَ مَنْ كَانَ

اوست (بلکه) این کتاب ذکر (الهی) و قرآن روشن بیان است (۶۹) تا هر که زنده است

حَيًّا وَ يَحِقَّ الْقَوْلُ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٧٠﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا

او را به آیاتش پند دهد و بر کافران وعده عذاب حتم و لازم گردد (۷۰) آیا کافران ندیدند

أَنَّا خَلَقْنَا لَهُمْ مِمَّا عَمِلَتْ أَيْدِينَا أَنْعَامًا فَهُمْ لَهَا

که بر آنها به دست قدرت خود چهارپایان را خلقت کردیم تا آنها

مَالِكُونَ ﴿٧١﴾ وَ ذَلَّلْنَاهَا لَهُمْ فَمِنْهَا رَكُوبُهُمْ وَ

مالک شوند (۷۱) و آن حیوانات را مطیع و رام آنها ساختیم تا هم

مِنْهَا يَأْكُلُونَ ﴿٧٢﴾ وَ لَهُمْ فِيهَا مَنَافِعُ وَ مَشَارِبٌ

از آنها تناول کنند (۷۲) و برای مردم در آن حیوانات منافع و آشامیدنی‌های فراوان قرار دادیم،

أَفَلَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ إِلَهَةً

آیا شکر این نعمت‌ها نباید به جای آرند؟ (۷۳) و (مشرکان از جهل) به غیر خدا خدایانی دیگر اتخاذ

لَعَلَّهُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٧٤﴾ لَا يَسْتَطِيعُونَ نَصْرَهُمْ وَ

کردند تا مگر (از آنها) نصرت و یاری جویند (۷۴) هرگز آن خدایان کمترین نصرتی به آنها نتوانند کرد

هُمْ لَهُمْ جُنْدٌ مُحْضَرُونَ ﴿٧٥﴾ فَلَا يَحْزَنُكَ قَوْلُهُمْ

و خود این مشرکان معبودانشان را سپاهی حاضر هستند (۷۵) و ای رسول، سخن این مشرکان تو

إِنَّا نَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَ مَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٦﴾ أَوَلَمْ يَرَ

را محزون نکند ما هر آنچه پنهان و آشکار گویند همه را می‌دانیم (و به کیفر کفرشان می‌رسانیم) (۷۶) آیا

الْإِنْسَانُ أَنَّا خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ

انسان (مانند امیه خلف) ندید که ما او را از نطفه خلقت کردیم که دشمن آشکار

مُبِينٌ ﴿٧٧﴾ وَ ضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَ نَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ

ما گردید (۷۷) و برای ما مثلی (جاهلانه) زد که گفت این

مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَ هِيَ رَمِيمٌ ﴿٧٨﴾ قُلْ يُحْيِيهَا

استخوان‌های پوسیده را باز که زنده می‌کند؟ (۷۸) (ای رسول ما) بگو

الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ ۖ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ ۚ

آن خدایی زنده می‌کند که اوّل بار آنها را حیات بخشید و او به هر خلقت دانا (و قادر) است

﴿٧٩﴾ الَّذِي جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الشَّجَرِ الْأَخْضَرِ نَارًا

(٧٩) آن خدایی که از درخت سبز (و تر) برای انتفاع شما آتش قرار داده تا وقتی

فَإِذَا أَنْتُمْ مِنْهُ تُوقِدُونَ ﴿٨٠﴾ أُولَئِكَ الَّذِينَ خَلَقَ

(که برای حاجتی خواهید) بر افروزید (٨٠) آیا آن خدایی که (خلقت با عظمت) آسمانها و

السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ بِقَادِرٍ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ

زمین را افریده بر افرینش مانند شما قادر نیست؟ آری البتّه قادر است که او افریننده

مِثْلَهُمْ ۗ بَلَىٰ ۗ وَهُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨١﴾ إِنَّمَا أَمْرُهُ

(کلیهٔ اشیاء و) دانا (به همه موجودات) است (٨١) فرمان نافذ خدا (در عالم) چون

إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٨٢﴾

ارادهٔ خلقت چیزی کند به محض اینکه گوید موجود باش بلافاصله موجود خواهد شد (٨٢)

فَسُبْحَانَ الَّذِي بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَإِلَيْهِ

پس منزّه و پاک خدایی که مُلک و ملکوت هر موجود به دست قدرت او و بازگشت شما همهٔ خلائق

تُرْجَعُونَ ﴿٨٣﴾

به سوی اوست (٨٣)

سُورَةُ الرَّحْمٰنِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

به نام خداوند بخشندهٔ مهربان

الرَّحْمٰنُ ﴿١﴾ عَلَّمَ الْقُرْآنَ ﴿٢﴾ خَلَقَ الْإِنْسَانَ ﴿٣﴾

خدای بخشنده (١) (به رسولش محمد(ص)) قرآن اموخت (٢) و انسان را خلق کرد (٣) و به او

عَلَّمَهُ الْبَيَانَ ﴿٤﴾ الشَّمْسُ وَالْقَمَرُ بِحُسْبَانٍ ﴿٥﴾

تعلیم نطق و بیان فرمود (٤) خورشید و ماه به حساب معین (و سرعت و بُطء مخصوص) به گردش است (٥)

وَالنَّجْمُ وَالشَّجَرُ يَسْجُدَانِ ﴿٦﴾ وَالسَّمَاءَ رَفَعَهَا وَ

و گیاهان و درختان هم به سجدهٔ او سر به خاک اطاعت نهاده‌اند (٦) آسمان را او کاخی رفیع گردانید و میزان

وَضَعَ الْمِيزَانَ ﴿٧﴾ أَلَّا تَطْغَوْا فِي الْمِيزَانِ ﴿٨﴾ وَ

را در عالم وضع فرمود (٧) و حکم کرد که ای بندگان هرگز در میزان عدل تعدی و نافرمانی مکنید (٨) و

أَقِيمُوا الْوَزْنَ بِالْقِسْطِ وَلَا تُخْسِرُوا الْمِيزَانَ ﴿٩﴾

هر چیز را به ترازوی عدل و انصاف بسنجید و هیچ در میزان کم‌فروشی و نادرستی مکنید (٩)

وَالْأَرْضَ وَضَعَهَا لِلْأَنَامِ ﴿١٠﴾ فِيهَا فَاكِهَةٌ وَالنَّخْلُ

و زمین را برای (زندگانی) خلق مقّر فرمود (١٠) که در آن میوه‌های گوناگون و نخل و خرما

ذَاتُ الْأَكْمَامِ ﴿١١﴾ وَالْحَبُّ ذُو الْعَصْفِ وَالرَّيْحَانُ

با پوشش (برگ و شکوفه و غلاف) است (١١) و حیوانات که دارای برگ و گل و ریاحین است

لَمَفْعُولًا، يَا وَلِيَّ اللَّهِ و اگر همه امامان را قصد کرده باشد

که به راستی وعده او انجام شدنی است ای ولی خدا

می‌گوید: «يَا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ» إِنَّ بَيْنِي وَبَيْنَ اللَّهِ

همانا میان من و خدای

عَزَّوَجَلَّ ذُنُوبًا لَا يَأْتِي عَلَيْهَا إِلَّا رِضَاكُمْ، فَبِحَقِّ

عزوجل گناهانی است که محو و پاک نکند آنها را جز رضایت شما پس به حق

مَنْ أَنْتَمَنَكُمُ عَلَى سِرِّهِ، وَاسْتَرَعَاكُمْ أَمْرَ خَلْقِهِ،

آن خدائی که شما را امین به راز خود کرده و سرپرستی کار خلق خود را

وَ قَرْنَ طَاعَتِكُمْ بِطَاعَتِهِ، لَمَّا اسْتَوْهَبْتُمْ ذُنُوبِي

به شما واگذارده و فرمانبرداری شما را به فرمانبرداری خود که شما بخشش گناهانم را

وَ كُنْتُمْ شُفَعَائِي، فَإِنِّي لَكُمْ مُطِيعٌ، مَنْ أَطَاعَكُمْ

(از خدا) بخواهید و شفیعان من گردید زیرا که من فرمانبردار شمایم، هر که

فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ، وَ مَنْ عَصَاكُمْ فَقَدْ عَصَى اللَّهَ، وَ

از شما فرمانبرداری کند خدای را فرمانبرداری کرده و هر که نافرمانی شما کند خدای را

مَنْ أَحَبَّكُمْ فَقَدْ أَحَبَّ اللَّهَ، وَ مَنْ أَبْغَضَكُمْ فَقَدْ

نافرمانی کرده و هر که شما را دوست دارد خدای را دوست داشته و هر که شما

أَبْغَضَ اللَّهَ، اللَّهُمَّ إِنِّي لَوْ وَجَدْتُ شُفَعَاءَ أَقْرَبَ

را دشمن دارد خدای را دشمن داشته، خدایا اگر من شفیعی را می‌یافتم که

إِلَيْكَ مِنْ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ الْأَخْيَارِ، الْأَيْمَّةِ

نزدیکتر باشند به درگاهت از محمد و خاندان نیکویش آن پیشوایان نیکوکار

الْأَبْرَارِ، لَجَعَلْتَهُمْ شُفَعَائِي، فَبِحَقِّهِمُ الَّذِي

به طور مسلم آنها را شفیعان خود قرار می‌دادم پس از تو می‌خواهم بدان حقی که

أَوْجَبْتَ لَهُمْ عَلَيْكَ، أَسْأَلُكَ أَنْ تُدْخِلَنِي فِي

برای ایشان بر خود واجب کردی که مرا در زمره عارفان به مقام

جُمْلَةِ الْعَارِفِينَ بِهِمْ وَ بِحَقِّهِمْ، وَ فِي زُمْرَةِ

انها و به حق آنها قرارم ده و نیز در زمره کسانی که

الْمَرْحُومِينَ بِشَفَاعَتِهِمْ، إِنَّكَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ،

به وسیله شفاعت آنها مورد مهر قرار گرفته‌اند که تو مهربان‌ترین مهربانانی

وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ، وَ سَلَّمَ

و درود خدا بر محمد و آل پاکش و سلام

تَسْلِيمًا كَثِيرًا، وَ حَسْبُنَا اللَّهُ وَ نِعْمَ الْوَكِيلُ.

مخصوص و بسیاری بر آنها باد و بس است ما را خدا و نیکو وکیلی است.

دعای فرج

إِلَهِي عَظُمَ الْبَلَاءُ، وَ بَرِحَ الْخَفَاءُ، وَ انْكَشَفَ

خدایا بلا و مصایب ما بزرگ شده و بیچارگی ما بسی روشن و پرده از روی

الْغَطَاءُ، وَأَنْقَطَعَ الرَّجَاءُ، وَضَاقَتِ الْأَرْضُ، وَ

کار برداشته شد و امید ناامید شد و زمین بر ما تنگ آمد و

مُنِعَتِ السَّمَاءُ، وَأَنْتَ الْمُسْتَعَانُ وَالْإِيكَ

آسمان رحمتش از ما منع گردید و تنها تویی یاور و معین

الْمُسْتَكِي، وَ عَلَيْكَ الْمَعْوَلُ فِي الشِّدَّةِ وَ

ما و مرجع شکایت ما و یگانه اعتماد ما در هر سختی و

الرَّخَاءِ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ،

آسانی بر لطف توست خدایا درود فرست بر محمد(ص) و آل محمد

أُولَى الْأَمْرِ الَّذِينَ فَرَضْتَ عَلَيْنَا طَاعَتَهُمْ، وَ

که صاحب امر الهی هستند و بر ما اطاعتشان را واجب کردی و به واسطه این

عَرَفْتَنَا بِذَلِكَ مَنْزِلَتَهُمْ، فَفَرِّجْ عَنَّا بِحَقِّهِمْ

مطاع بودن مقامشان را به ما شناساندی پس به حق منزلت

فَرَجًا عَاجِلًا قَرِيبًا، كَلِمَحِ الْبَصْرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ، يَا

و قدر آنها که به ما فرج و گشایش زود و نزدیک چون چشم بهم زدن یا زودتر عطا فرما ای

مُحَمَّدُ يَا عَلِيُّ، يَا عَلِيُّ يَا مُحَمَّدُ، اِكْفِيَانِي

محمد و ای علی ای علی و ای محمد شما مرا کفایت کنید

فَإِنَّكُمَا كَافِيَانِ وَأَنْصُرَانِي فَإِنَّكُمَا نَاصِرَانِ، يَا

که شما کافی هستید و مرا یاری کنید که شما یاران منید ای

مَوْلَانَا يَا صَاحِبَ الزَّمَانِ، اَلْغَوْثَ اَلْغَوْثَ

مولای من ای صاحب الزمان فریادرس فریادرس

اَلْغَوْثَ، اَدْرِكْنِي اَدْرِكْنِي اَدْرِكْنِي السَّاعَةَ

فریادرس مرا دریاب مرا دریاب مرا دریاب همین ساعت

السَّاعَةَ السَّاعَةَ، اَلْعَجَلَ اَلْعَجَلَ اَلْعَجَلَ، يَا

همین ساعت همین ساعت زود زود زود ای

أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ.

مهربان ترین مهربانان به حق محمد(ص) و آل اطهارش.